USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **D. D. C.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 8. 2024, č. j. KRPA-263641-11/ČJ-2024-000022-ZZC, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2024, č. j. 4 A 39/2024-32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce pobýval na území ČR od roku 1993 a od roku 1997 byl držitelem povolení k trvalému pobytu. V souvislosti s odsouzením k desetiletému nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslnou drogovou trestnou činnost mu však bylo toto povolení dne 13. 1. 2022 pravomocně ukončeno a zároveň stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů od propuštění z výkonu trestu. Oprávnění k pobytu na území nemá. V žádné ze lhůt, které mu byly stanoveny k vycestování, území ČR neopustil. Dne 13. 6. 2024 se stalo rozhodnutí o povinnosti opustit území EU vykonatelným, žalobce je však nerespektoval.

[2] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“) rozhodla o zajištění žalobce za účelem vycestování, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou krajský soud zamítl v záhlaví označeným rozsudkem.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce („stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu („napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalovaná vycházela z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Zajištění namísto uložení zvláštních opatření považuje za nepřiměřené. Vycestování by znamenalo zásah do základních práv nejen jeho, ale i jeho družky a pěti dětí, z nichž tři jsou dosud nezletilé; proto nebylo možné. Nelegálně zde pobývat nechtěl a svou situaci aktivně řešil, což svědčí o jeho ochotě řídit se uloženými povinnostmi. Na rozdíl od krajského soudu má za to, že prožité sedmileté odloučení od rodiny kvůli výkonu trestu odnětí svobody posiluje potřebu jeho setrvání na území.

[4] Stěžovatel zároveň nesouhlasí se závěrem žalované a krajského soudu, že rozhodnutí o zajištění je jediné akceptovatelné řešení. Zjištěný skutkový stav nestačil k tomu, aby žalovaná mohla učinit závěr, že uložení jednotlivých zvláštních opatření pod písm. a) až d) v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebylo možné, což stěžovatel demonstruje zvlášť u každého z nich. Podle stěžovatele nelze významně přihlížet k jeho trestní minulosti, protože ta sama o sobě nevypovídá o potenciálním ohrožení veřejného pořádku v případě, že by nebyl zajištěn. Vzhledem k tomu, že byl stěžovatel podmíněně propuštěn z výkonu trestu, nepředstavuje jeho pobyt na svobodě pro veřejný pořádek riziko. Navrhuje, aby NSS napadený rozsudek i napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS*; 2) kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*; 3) existuje potřeba učinit tzv. *judikaturní odklon*; 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu je shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*. Stěžovatel tvrdí, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení, kterým bylo zasaženo do jeho hmotněprávního postavení, zejména do práva na osobní svobodu. Podle NSS se však o žádný z výše uvedených případů nejedná.

[8] Podle již citovaného usnesení NSS č. j. 1 Azs 13/2006-39 budou naplňovat znaky pochybení pod bodem 4) zejména situace, kdy krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektuje ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet v budoucnu, případně kdy krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybí při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti obecně namítá, že krajský soud (resp. předtím žalovaná) rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, avšak nespecifikuje blíže, jakými dalšími skutečnostmi by měl být doplněn, či v čem by postrádané komplexní hodnocení jednotlivých skutečností mělo vliv na výsledek. Stejně tak neuvádí, jakým pro stěžovatele nepříznivým skutečnostem krajský soud údajně přisoudil disproporčně zvýšenou váhu. Tyto výhrady jsou natolik obecné, že je podle NSS nelze považovat za řádně uplatněnou kasační námitku, proto se jimi nezabýval.

[10] Stěžovatel dále namítá nesprávné posouzení právní otázky, zda bylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců namísto zajištění. Podle jeho názoru měl krajský soud dospět k opačnému závěru, tedy že ze zjištěných skutečností vyplývá splnění podmínek pro uložení zvláštních opatření a zajištění bylo v jeho případě nepřiměřené.

[11] Nejvyšší správní soud přijatelnost kasační stížnosti v tomto bodě neshledal. Především nepřehlédl, že stěžovatel ohledně jednotlivých druhů zvláštních opatření uvádí v kasační stížnosti téměř doslovně tytéž argumenty, jaké užil již v žalobě (pouze s dovětky o převzetí závěrů vyslovených žalovanou krajským soudem). Vůči podrobnému vypořádání krajským soudem, zejména v bodech 29 až 31 napadeného rozsudku, konkrétní výhrady nevznáší. Bez ohledu na to, ani v kontextu skutečností patrných z obsahu spisu kasační soud neshledal, že by odůvodněné závěry krajského soudu, že u stěžovatele nejsou naplněny předpoklady (subjektivní i objektivní složka) pro uložení zvláštního opatření namísto zajištění, svědčily o jeho pochybení při výkladu hmotného či procesního práva, natožpak hrubém. Krajský soud posoudil povahu vazeb, jež stěžovatel k území ČR má, a nepovažoval záruku, že se v místě bydliště bude zdržovat či se hlásit policii, za dostačující zejména proto, že už jeho dřívější jednání vedlo k dlouhodobému odloučení od rodiny a mnohokrát potvrdil, že české předpisy nectí. Obsahem protokolu vyvrátil pochybnosti o neporozumění upozornění na možnost složení finanční záruky jinou osobou, když stěžovatel je bez prostředků. Krajský soud věc posoudil v souladu s ustálenou judikaturou. NSS např. v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 144/2019-19, shrnul: „*Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí* (...) *Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná*.“ Žalovaná stejně jako krajský soud hodnotily individuální okolnosti dané věci, včetně dosavadního chování stěžovatele, a tyto své úvahy vedoucí k závěru o nemožnosti uplatnění zvláštních opatření na případ stěžovatele ve svých rozhodnutích také přezkoumatelným způsobem vyjádřily. Jelikož stěžovatel po celou dobu řízení i v kasační stížnosti opakoval, že území ČR opustit nechce ani nehodlá, neboť zamýšlí rodině vynahradit roky odloučení, nelze obavu z toho, že výkon rozhodnutí o povinnosti opustit území bude ohrožen, považovat za nedůvodnou. Přesah vlastních zájmů stěžovatele z kasační stížnosti neplyne.

[12] Námitkou, že stěžovatelova trestní minulost sama o sobě nevypovídá o potenciálním ohrožení veřejného pořádku, se NSS nezabýval, neboť rozhodnutí o zajištění, o jehož přezkum jde v tomto řízení, není založeno na podezření, že by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek [z tohoto důvodu byl zajištěn až později podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu]. Tento kasační bod tak míří zcela mimo předmět řízení před krajským soudem, takže se opírá o jiné důvody než ty uvedené v § 103 s. ř. s., proto je nepřípustný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížností akcentovaný aktivní přístup k řešení pobytové situace a vážné důvody bránící stěžovateli ve vycestování (délka pobytu na území a významné, především rodinné vazby), stejně jako zásah do práv všech členů rodiny nebo dlouholeté odloučení dětí od otce kvůli výkonu trestu, se nevztahují k důvodům zajištění, ale byly, jak správně uvedl krajský soud, hodnoceny v rozhodnutí o povinnosti opustit území. Rovněž tyto námitky míjejí předmět řízení, a jsou proto nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[14] Ze shora uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, avšak nevznikly jí žádné náklady nad rozsah její úřední činnosti, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu